

Daarop werd overgegaan tot het oprichten van een vereeniging van specialisten, buiten de Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst staande.

Toch is het m.i. voor minder-anti-maatschappij-voelende specialisten (en die vormen toch altijd nog de meerderheid) duidelijk :

dat er in de Maatschappij plaats is voor een instituut van specialisten naast een instituut van huisartsen ; dat de specialisten, als zij invloed wenschen, zich daarvoor eenige moeite dienen te getroosten, in elk geval het verlangen daartoe te kennen moeten geven ;

dat er onder de collegae-huisartsen geen zucht om te heerschen over de specialisten bestaat ;

dat op dit oogenblik voor elken geneesheer een ageeren buiten de Maatschappij is ; een ageeren tegen de Maatschappij en een dergelijke actie gelijk staat met een aanval in den rug ;

dat het dom is om het meerendeel der specialisten, die zich graag leden der Maatschappij blijven voelen, uit te sluiten van hun vereeniging terwille van enkele specialisten-niet-leden.

Dit zij genoeg over de oprichting der nieuwe vereeniging. Evenzeer te vermijden is, een zóó vurig verlangen naar verbetering van bestaande toestanden, dat men elke gelegenheid te baat neemt om zijn gemoed lucht te geven. In dit uiterste vervalt collega D. A. DE GROOT en het is te meer te betreuren, omdat velen zonder nader onderzoek dergelijke ontboezemingen als juist en vaststaand aannemen. Collega DE GROOT deelt in het *Tijdschrift* van 6 Juni mee, dat door de afdeeling Friesland door overstemming aangenomen zijn de statuten en het reglement van het A. A. Z. Friesland, en laat daarbij dus vermoeden, dat de specialisten weer eens door de huisartsen onderdrukt en benadeeld zijn. Collega J. DE GROOT heeft zich in het volgende *Tijdschrift*-nummer dan ook dadelijk van dat „feit” meester gemaakt.

Opgemerkt dient evenwel te worden : 10. dat vier van de vijf bestuursleden der afdeeling specialisten zijn (wat nu niet pleit voor vijandige onderdrukking door huisartsen) ; 20. dat over de betreffende artikelen, regelende de specialistische hulp, voornamelijk door de specialisten gedebatteerd werd en dat ten slotte de vergadering met het meerendeel der specialisten meeging.

Bovendien was herhaaldelijk te kennen gegeven, dat de geheele regeling der specialistische hulp aan ziekenfondsleden een voorloopige was, dat niemand kon vermoeden, hoe dit voor Friesland vrijwel geheel nieuwe instituut zich zal ontwikkelen, en dat elk jaar gelegenheid bestaan zal om de noodige veranderingen aan te brengen.

Vrijwel de eenige opmerking bij de bespreking van dit onderwerp door de overheerschende huisartsen gemaakt, was dat 5 pCt. der netto inkomsten niet voldoende zou zijn voor salariering der specialisten.

Leeuwarden, Juni 1914.

A. OVERBOSCH.

COLLECTIEVE CONTRACTEN.

I.

Collega J. D. C. KOCH meent, dat de leiddraad, door het hoofdbestuur voorgesteld, nog eens uitdrukkelijk moet zeggen, dat wij ons aan toegelaten ziekenfondsen collectief mogen verbinden. Over toegelaten ziekenfondsen, nieuw opgerichte ziekenfondsen, bestaande ziekenfondsen enz. behoeft bij de contracten, door onze Maatschappij gesloten, niet meer gesproken te worden, daar het bindend besluit deze contracten niet bedoelt en de contracten alleen gesloten worden met rechtspersoonlijkheid bezittende instellingen. Een nadere definieering van het soort ziekenfondsen, dat de rechtspersoonlijkheid bezittende instelling bezit, is nu onnoodig. Het zou bovendien onjuist

zijn te zeggen, dat wij ons collectief mogen verbinden aan ziekenfondsen, want de leiddraad van het hoofdbestuur wijst er uitdrukkelijk op, dat de Maatschappij het contract moet sluiten, waaruit volgt, dat het woord „collectief” gerust kan vervallen en dat een „clubje” van geneesheeren, zonder zich aan het bindend besluit te stooten, geen contract kan aangaan met ziekenfondsen.

In antwoord op de vraag, of wij veilig zijn bij een contract, door onze Maatschappij gesloten, raad ik collega KOCH aan eens af te wachten, totdat hij deze contracten voor zich heeft, dan kan hij beoordeelen, of het gelukt is door de bepalingen van het contract datgene te bereiken, wat wij bij individueele aansluiting aan een ziekenfonds wenschen te bereiken door macht in het bestuur en in de algemeene vergadering.

Wat onze Maatschappij zal moeten doen, indien een ziekewet is ingevoerd, zal zóó zeer moeten afhangen van de bepalingen van die wet, dat wij ons daarover nog onmogelijk kunnen uitspreken.

Dordrecht, 21 Juni 1914.

A. C. VAN BRUGGEN.

II.

Nog slechts een kort antwoord op het ingezonden stuk: „collectief contract” van collega VAN BRUGGEN in het vorig nummer.

Dat het hoofdbestuur en de commissie inzake ziekteverzekering reeds in 1912 in „embryonalen” vorm met een dergelijk plan omgingen, doet niets ter zake: *wij, de leden der Maatschappij, hebben het bindend besluit genomen en niet die besturen!* Met rechtskundige spitsvondigheden en haarkloverijen zijn wij niet op de hoogte! Wij noemen ons fónsdgeneesheer en deelgenoot aan het fonds, al staat onze vakvereeniging tusschen ons en het fondsbestuur, evenals de arbeiders, die door een collectief contract van hun vakvereeniging verzekerd zijn bij een afdeulingsziekenfonds, zich zelf „verzekerden” achten bij dat fonds.

Het *feit* kan collega VAN BRUGGEN niet met mopie woorden wegredeneeren, dat wij principieel afwijken van ons bindend besluit. Willen de leden der Maatschappij dat: welaan, wijzigt dan het bindend besluit, maar doet het ruiterlijk, niet op deze wijze en vooral, geef ons tijd over die gewichtige stof na te denken.

Kampen, 20 Juni 1914.

J. D. C. KOCH.

ARTIKEL 18 EN HET COLLECTIEVE CONTRACT.

In het concept huishoudelijk reglement lezen wij in art. 18: „Geen lid mag deelnemen aan een onderneming, een rechtspersoonlijkheid bezittend lichaam of een instelling op ziekenfondsgebied van welken aard ook, tenzij hij daartoe de goedkeuring van het hoofdbestuur heeft verworven”.

Hierop is door de afdeeling 's-Hertogenbosch en O. een amendement ingediend, waarbij tusschen „van welken aard ook” en „tenzij” wordt ingelascht: „opgericht of gewijzigd na 1 September 1912”.

Om de navolgende reden ontraad ik het aannemen van dit amendement.

Wanneer in een afdeeling zijn lang bestaande dokters-apothekersfondsen en arbeiders-ziekenfondsen, en een afdeulings-ziekenfonds wordt opgericht, dan zullen eerstgenoemde in het afdeulingsziekenfonds worden opgelost. Als nu de collega van het arbeiders-ziekenfonds, als groote voorstander van onze organisatie, zijn verbintenis in de waagschaal stelt door het bestuur voor de keuze te stellen: collectief contract of ontslagneming, en het contract wordt niet aanvaard, dan zou de afdeeling volgens het amendement 's-Hertogenbosch geen verweermiddelen hebben ten opzichte van een deloyale collega, die zich voor het fonds beschikbaar stelde. Dit zou toch zeker